

„Aa Tak, det er ingenting,“ sagde hun men blev dog ved at lade, som om hun søgte. „Det er bare min Handskeknapper, jeg har forlagt. Men det er ganske ligegyldigt. Jeg var inde og laante Jakobes. — Det lader til, at vi er kommen i god Tid,“ tilføjede hun efter en Pavse.

„Ja, j e g har været her en hel Time snart.“

„Aa — Stakkel dog!“ sagde hun og sendte ham et medfølelende Blik over den nøgne Skulder.

Per stod igen et Øjeblik tvivlraadig. Saa traadte han besluttet hen til hende, bukkede og sagde, idet han med spøgefuld Artighed bød hende Armen:

„Ja, da Selskabet altsaa nu er begyndt at samles, tør jeg maa-ske udbede mig den Ære —.“

Hun saa hurtigt op paa ham med et sky Blik, som om hun frygtede for, at der skulde ligge en skjult Hentydning i hans Ord. Derpaa slog hun med træt Mine sin Vifte ud, som gad hun alligevel ikke have Betæneligheder, tog hans Arm og sagde med bortvendt Ansigt:

„De har Ret! Lad os lade, som om vi morer os.“

„Jeg synes ikke, den naadige Frue er rigtig i Humør idag,“ sagde han, da de var kommen ind i det tilstødende Værelse, et hvidlakeret og forgyldt Kabinet i Rokokostil. „Er der gaaet Dem noget imod?“

„Ikke Spor! Jeg vilde bare ønske, at denne væmmelige Dag vel var overstaaet.“

„Hvorfor?“

„Jeg hader Selskaber!“

„Saa-aa. Det overrasker mig egentlig. Er det ikke noget nyt?“

„Det kan saamænd gerne være. Men jeg er jo ogsaa en anden nu. Man er bleven Madame. Inden man veed et Ord af det, er man vel Bedstemo'er.“

„Ja se, den sidste Værdighed opnaaes nu ikke uden visse forudgaaende Formaliteter. — Skal vi ikke nedlade os?“

Han var standset foran en lille silkebetrukken Sofa og gjorde en Haandbevægelse ned imod den.